

Nemzeti színház.

(„A SZERELEM ISKOLÁJA.”) Színmű 4 felvonásban. Irta Rákosi Jenő. Először adatott nov. 13. Egy minden ízében költői, eszményi mű, ha nem teljesen színpadi is. Arnuez, Szilvónia királya, bus szívet látja, hogy Stella leányában, kire koronája száll, nincs női szív, nincs nemi ösztön; a királykisasszony mind elutasítja kérését s csak négy nevelőnőinek körében érzi jól magát, kikkel csillagászatot s egyéb tudós dolgokat művel. A leányt a többi közt Cordial, az Arnuez által legyőzött király fia is megkéri. Stella azzal gyanúsítja, hogy nem szívet de koronáját ohajtja birni. Cordial a trón lépésére rohan föl (a leghatásosabb jelenetek egyike) s ott szíven szúrja magát szerelme őszinteségének véres tanujelül. Stella megrendül, de nem enged. Atyja egy öreg szénégetőnek adja át, vigye a szívtelen gyermeket, ő nem akar tudni felőle. A 3-ik felvonásban elragadó idyll táruul élénk a rengetegben — a szénégető laka, melyben lányai sűrűnek. Ide kerül a büszke királyleány s itt apránként megtöri a verőjét az éhség, az emberi természetnek általán s tüzetesen a szerelem nyilatkozatai, miket az egyik leányon tapasztal, ki inkább atyját hagyja el, hogy szíve erős ösztönét kövesse: mindinkább megolvastja szívének jeges kérését. Egy legény, kit mátkájától megfosztott, feléje rohan s megátkozza s főlölegül Cordialt idehozzák vitézei; a boldogtalan királyfi itt kíván meghalni és sebéről letépi a köteléket. Stella megrendül, elájul. A 4-ik felvonásban ismét a 2-ikat látjuk. A tróntermet s a királyi szék színe előtt a kéréket. Mindenki jelen van már, még csak Stella hiányzik. Végre ez is belép, tévővázva körül néz, kérdez, fejéhez kap. Mi történt? Mi gyógyítja ki a szeretetlenségéből, hogy szűzies alázattal ő kéri meg most Cordialt? Stella álmodott s vele a néző is. Merész fogás, de szerencsés. (Az erdei jelenet elejét csak a néző álmodá, mert akkor még nem volt ott Stella.)

A remek nyelvet, az eszméktől nehéz, a képektől fényes, a nemes érzelmű hullámzó dicitót rokonszenvező fogékonysággal élvezere és tapsolá a közönség. Az előadás, főleg annak két főszereplőjét, kitűnően sikerült. Molnár méltóság-teljes, igazi fejedelem volt. Felekinek egyaránt meggható ugy az alakításban és szavaltban mint arczjátékban. Szigeti J. mint öreg szénégető, Molnár né, mint egyik leánya jóízű természetes emberek. Csak Nagy Imre Cordialja volt hideg, kivéve a 2-ik felvonás trónjelenetét, melyben itt-ott lobbott vetett benne a tűz, mely azon tul hamuba fult. A többiek is mind lelkesedéssel járultak az est sikeréhez.

NEMO.

A sik tengeren.

(Képpel az 576—577. lapokon.)

ANYÁJAS olvasó, ki Porzó kalauzolásával mellett a múlt hónap elején megtette az utat Ostendéből Londonba, Ekval Kanut azon pompás rajzolatában, mely jelen számunknak belső kettős oldalát díszíti, föl fogja lelteni azon részleteket, melyeket P. amott leirt; részleteit a hajó földézetén mutatkozó életnek, az ő tragikomikus jeleneteivel. A hajó emelkedik és süllyed, a tengeri szörny, a zöld képű csoroszllya, követeli áldozatait s a gyöngébb idegzetű nők szt. Vomica öléből Leocadia karjaiba dőlnek. Aki hajlik a tengeri betegségre, az mindeneket megpróbál, hogy kísértetbe ne vitessek. Egyik evést, a másik bőjtöt ajánl; ez erős rumot, az meg teát rum nélkül; de ha ki disponál e nyavalyára: ha koplal, ha jól lakik, egy a vége. A steward (hajóbéli pinczér) valóságos kötéltánczos vagy „súlyegyenész“ (equilibrista) ügyességével járkel a hánykodó hajó hánykodó utasai közt, anélkül, hogy maga billenne föl, vagy kezében a tálcza, melyen fekete kávéval, teával, bouillonnal tele csészéket, borral, araccal tele poharakat balanciroz. A férj szép nejét gyorsan a korláthoz segítí, mert közeledik a katasztrófa, a kora leborított ládák mellett amaz ifju olvasgat mintha szobában ülne s szomszédja jóízűen szivarozgat bele a pompás levegőbe. Arrább egy finom hajadon keres enyhülést az apa térdén, (ki maga is kavart kedélyűnek látszik,) mialatt feje szédületét a rányomott kézzel akarja elfojtani. Egy plaid alatt szenved kis öcscsével, kinek csak lába búj ki az apai plaid alól. Szomszédjukban egy pozsgás kisasszonyt a hajó lökése megingatott s nagyot esnek, ha édes anyja meg nem kapná. A kutyának szegénynek azonban kijutott, kire a bájos nő édes terhe dől. Hátul az a hölgyecske, a csuklyát fejébe huzva, ugy bele-mélyed olvasmányába, hogy nem is érzi a kábitó ingadozást. Az öreg hajóslegény a megelégedés és becsmerlés egy nemével nézi a gyarlóság azon jelenetét, melyet épen most ad elő a korlátnál egy boldogtalan uri asszony, kinek barátja tartja, könnyebbé végett, a homlokát. Jobbról a sarokban viharedzett utasok ülnek a „földön“; a pipaszó

legalább azt bizonyítja, hogy az az öreg dohányzó bácsi oda se néz a hintázásnak.

S míg ezek alant folynak, a kapitány, mint egy félisten, magosan a hitvány emberiség fölött a hid korlátához támaszkodik s szétvetett lábszárral a kevés vidámság egy nemével igazgatja kedves járművét, mely büszkén mint a hattyu uszik el vitorlás kacsarokonai között.

F.

Konstantinápolyi hamálok.

(Képpel az 581. l.)

MINDEN turista, aki megfordult Konstantinápolyban, tudja, mily fontos személyiség ott a „hamál“ vagyis hordár, ki nélkül idegen és benszülött egyaránt nem tudna meglenni. Az utas, midőn a hajó befutott a kikötőbe, legelőször is a hamállal köt ismeretséget, ki őt a szárazföldre vezet, málháját viszi s az utcának kalauzolja stb.; a konstantinápolyi lakosság, de legfőképpen a kereskedőknek ez emberséges hordárok nélkülözhetlen segédek: postások, teherhordók, boltőrök, kik nélkül a forgalom valósággal megakadna. A hamálok megbízhatóságáról megható példákat beszélnek s épen e tulajdonsága miatt fontos tényezők a konstantinápolyi kereskedelemben.

A hamál majdnem kizárólag örmény, ki kópár, meddő honából ideiglenesen kivándorol, hogy a török fővárosban keze munkájával nemcsak magának keresse meg napi kenyerét, hanem otthon hagyott családját is gyámoltsa. Keresztény vallását híven megőrzi s szigorúan fegyelmezett csapatokban szervezkedik, kölcsönösen ellenőrzi egymást s egy neme a kommunizmusnak is uralkodik köztük. Napi keresményét mindegyik átadja csapatvezérének s a hét vagy hó végén igazságosan elosztják egymás közt, amit mindnyájan keresnek. Mivel pedig rendkívül szűken élnek, ünnepeket nem ismernek. Fáradságuk rendszeren egy-két év alatt annyit gyümölcsöz, hogy a megtakarított összegben hazájukban egy kis földcskét, házacskát vásárolhatnak.

Legfőbb foglalkozásuk a kereskedelmi portékák szállítása egyik utcából és városrészből a másikba, — mert az utczák nagy része oly állapotban van, hogy kocsin szállítani a terheket lehetetlen. A hamál testi ereje csodálatra ragadja az idegent. Roppant csomagokat, melyeket nálunk kocsira raknának, a hamál egymaga viszi hátán, s hogy a terhet jobban elhelyezhesse, tevépup alaku nyeret köt hátára. Még nagyobb csomagokat ketten, négyen, sőt nyolczan is visznek rudakon s olyan eset még alig történt, hogy a hamál a rábizott portékát elidegenítette volna. E mellett, mint említettük, ők a boltőrök is. A török rendőrség sanyaru állapota mellett az üzletvilág kénytelen maga magáról gondoskodni s minden kereskedő és bankár boltjába legalább egy, de sokszor két-három hamál is van fölfogadva éjjeli szolgálatra. S aminek megőrzését elvállalták, meg is őrzik, még életök árán is.

Rajzunkon, mely egy konstantinápolyi fénykép után készült, az előtérben a hamálok egyik hírneves alakját látjuk, ki roppant testi erejéről nevezetes volt egész Konstantinápolyban; bámulatos erejét oly tettekkel bizonyítja, hogy p. o. egy tűzvész alkalmával egy 350 okka, (nyolcz mázsa) sulyu tárgyat vitt le az emeletről és végig több utcán a nélkül, hogy megpihennie kellett volna.

A képviselőház ülésterme.

ISMERTES az, mily gyorsan épült föl a Sándor-utczában a képviselők háza. Három hónap alatt kész volt az épület, melynek az utcára kiszolgáló része nem nagyon hosszú, de eléggé csinos és egy, de magas emeletű. Három nagy kapu szolgál a házba, de azért nem oly könnyű abba bejutni. Nem mint képviselőnek, mert sokan azt mondják, hogy annak sokszor nagyon is könnyű bejutni, ha nem is olcsón; de a karzatra kerülni nem könnyű dolog, főleg ha valami „érdekes előadás“ van napirenden. Az ülés napján ritkán kaphatni jegyet és ha van is a sok képviselő között egy-egy ismerősünk és azt, föltéve hogy a házban van, kihívjuk és állandó jegyét kérjük el, azzal sem sokra megyünk, mert a képviselők karzata rendszeren zsufolt, mivel ott sokkal kevesebb az ülőhely, mint a jegy. Ha tehát kedves olvasónk, országos atyáinkat munka közben akarod meglátogatni, legjobb egy nappal előbb elküldeni a háznagy irodáma három hölgykarzati jegyért, hogy legyen a manának és a képviselőházat jól ismerő jogász cousin-nek is helye, ki azután a térképünk

után megindulva, az esetleg Pulszky Ágost helyén ülő komor Kerkapolyra ráfogja, hogy ez a kis Pulszky és a Tóth Vilmos helyét elfoglaló Szilvára, hogy ez a volt belügyminister, jollehet amannak lángol a feje, míg ezé havas.

Figyelmeztetlek előre, hogy meg ne botránkozzál. Nagy fog lenni a zsvaj és rendetlenség a teremben, az ajtók soha sem maradnak békében, folyton járnak ki s be, a képviselők rendszeren nem ülnek helyükön, beszélgetnek és járkálnak. Csak ha a vita fontosabb és egy kiválóbb szónok vesz részt benne, uralg nagyobb csend, sőt, ha a Kálmánok egyike, Ghyczy vagy Tisza, van „kitűzve“, oly csöndes az egész ház, hogy még a légy dongását is meghalod; csak a felszés, ellentmondás, vagy a hives tapsakítja felbe a szónokot. Azon moraj, mely a helyeslés kedves danája, nem háborgatja annyira a szónokot, hogy beszéde folyamát azért félbeszakítsa.

Képviselőházunkban rendes ülőhelyéről beszél a szónok, csak az előadók foglalják el az alkalmas helyen föllállított széskéket és még Madarász József sem beszélt már régen onnét, mint azelőtt szokásba vette.

De kezdjük az elején. Az ülés 10 órára van hirdetve. Fél tizenegykor csakugyan jelen van annyi képviselő, hogy a ház határozatképes és az elnök megnyomja a táviró gombját, mely egyszerre mozgásba hozza a ház folyosóiban, a buffetben, a társalgóban, és egyéb termekben levő csöngetyűket. Ez azonban nem használ mindig. Az érkező képviselő, kit a középkapunál a nagy prém-bundás, kiválgos, buzogányos, különben szelid öreg kapus köszöntött, belép a külső tornácba és nézegeti a jobbfelől egy kis szobában elhelyezett, a postás által épen most kiakasztott névsort, érkezett-e levele. A képviselő kéthelyt is látja nevét. Először bemelegíti a postára, kiváltja levelét és feleletül legott föl ad ott helyben egy sürgönyt, mert van ott távirói hivatal is.

Azután a belső tornácba lép. Itt fogadja a képviselőt, az ajtó előre kinyitván, egy városi drabant. Utána a szolga nyomja kezébe a sok nyomtatványt, melyeket felöltöje oldalzsebébe gyűr. A nagy kabátot levetvén, az előtornácban föllállított fogásra akasztatja. Hogy ez nem valami szent hely, mutatja az innen nagy számban elszármazott esernyő, téli kabát és ezüstgombos sétabot. A tisztelt képviselő, most már könnyű salon-ruhában, besétál a jól fűtött folyosóba, mely körül övezi az egész nagy üléstermet; de bár hallja, az elnöki csöngetyűt, befordul a háznagy kedélyes kis szobájába. Keresi „Laczit“, a mindig előzékeny háznagyot, ki nincs ugyan jelen, de helyette fogadja őt a nem kevés előzékeny, díszes irodavezető, ki legnagyobb szíveséggel ir kívánatára három személyre szóló karzati jegyet, mely azonban csak délfelől használható, mikor kevesebben lesznek a karzaton és el lehet foglalni másnak is a helyét. Puskás ur azután fölszólítja a képviselőt (ha t. i. az illető deákpárti), írja alá az „öreg úrnak“ szóló föliratot és adja által minél előbb arczképét azon album számára, melyet Deák Ferencznek újévre át akar küldeni a Deákpárt. Ez a háznagy szoba mindig kedves helye az öreg úrnak, ki itt mondogatja — fájdalom! mondogatta, de, ugy reméljük, ismét mesélendi fűszeres adomáit és itt dorgálta meg a „zöld“ azaz fiatal képviselőket, kik e dorgatoriumot édes büszkeséggel fogadták.

A mi képviselőnk, kit tovább akarunk kisérni, miután a háznagy szobát elhagyta, folytatja útját, nem tekint be az elnöki szobába, mely most üres, hanem karon fogja egyik barátját, megolvassa a ki-függesztett napirendet és azt a hirdetést, hogy a képviselő urak már átvehetik napi díjait. A képviselő erre egyenesen neki tart a ház irodájának, kéri a mai napirendre vonatkozó irományokat, melyeket felöltöjében felejtett s kéri a nyugtát, melyet aláírván, elküldi a szolgát a szomszédban levő pénztárba. Ezalatt megszólítja a mi képviselőnk egy most érkező minister barátja, beviszi magával néhány percze a két kicsi ministeri szobába. Kijövet végig jártatja szemét a képviselő a társalgóban föllállított érdekes és nem csekély terjedelmű könyvtáron és betekint a buffetbe. De alig van ideje egy „kanapét“ megenni, újból s most sürgőtlőleg szólal meg az elnöki táviró csöngetyűje. A minister felelni fog egy multkor hozzá intézett, fontos interpellatióra, aminek az ő magyar neve „kérdvény.“

A képviselő mind befut most az ülésterembe, künn hagyván a csak az imént meggyújtott szivart

és alig merik a küszöböt átlépni, oly csönd és figyelem uralg a teremben.

De nézzük, mi történt azalatt ott bent, míg kint sétáltunk a folyosókon. A jegyzőkönyv hitelesítése után, ami azóta, hogy szegény öreg Nyáry Pál a felhők feletti parlamentbe költözött, mindig észrevétel nélkül történik, benyújtott különböző törvény. A ház azalatt lassanként megtelt. A főrendiek karzatán csak kevés a hallgató; köztük ez időre a konzervatív főrendek elmés journalistája, Kákay Aranyos, látható rendszeren. Itt gyűjti azon benyomásokat, melyeket élénk árny- és fényképeiben értékesít. Ezen karzattól fogják kihasítani a József főhercegnek szánt páholyt, melyet alighanem a honvédelmi ministerium költségvetésének tárgyalása alkalmával fog meglátogatni az ország első honvéde. A két hölgykarzat zsúfolva van; épp úgy ha képviselők karzata, a középkarzat és a nyílt karzat, hol ember ember hátán áll. A nyílt karzat előtti karzat, mely az országgyűlési ifjuságnak van főtartva, most ritkán látogatott. A külföldiek karzata pedig félig üres; aki ott van is, csak kis részben külföldi.

Sokkal érdekesebb az írói karzat. Én nem ismerek üléstermet, hol a sajtónak jobb helye

Zubovics Feodor m. k. honvédhadnagy megérkezése Párisban, a „Barrière du Trôn“-nál nov. 9. reg. 8 ó. 50 p.

[A „Monde Illustré“ vázolata után.]

volna, mit a mi képviselőházunkban; csak az a baldachin és a függönyök, melyek az elnöki széket nem régóta veszik körül, teszik sokszor érthetlenné az elnök szavát, mely pedig nagyon fontos. Az írói karzaton egyébkint csak a gyakorlott fül hallja és érti is meg a szónok minden szavát. Idegen meg sem foghatja, hogyan tud a hírlapíró valamit megérteni, például Simonyi Ernőnek gyöngé-

azután összeböngészik a többi hírlapíróktól a hét közben összegyűjtött anyagot, mely tagadhatatlanul itt kínálkozik legbővebben és legjobban s úgy pad alatt vázolgatják egy-egy új „kitűnőség“ arczképét, melyet fotografiában nem lehet megkapni. De vissza kell térnem az ülés folyamának esetelésére. Néhány bizottsági előadó jelenti röviden az előadói székről, hogy a bizottságok betérjesztik jelentésü-

hangu, vontatott előadását. De a tapasztalás megtanít erre is; ha más-kép nem lehet, az ember könnyen komponál egy Simonyi Ernőre alkalmazható beszédet — kivonatban. Innen származnak aztán a „tisztelt szerkesztőségekhez“ intézett helyreigazitások.

A térképen meg van jelölve minden lap tudósítójának helye, melyeket azonban nem ily rendben foglalnak el. A jobboldalon gyűlnek össze a jobboldali, a baloldalon pedig a baloldali hírlapírók, de a „P. Napló“-nak és „Magyar Állam“-nak a gyorsirodában, a „Hon“-nak a képviselők között van tudósítója. A „Reform“-nak, „Pester Lloyd“-nak stb. pedig van rendszeren két, sokszor három képviselője is a karzaton, vagy a — folyosón. Az élc-lapok képviselői a hét vége felé és csak érdekesnek ígérkező ülésekben jelennek meg, amikor

Boyton kapitány uszó-öltönye.

ket. Ekkor hangoztatja a négy jegyző között, az elnök mellett ülő jegyzők egyike, (kinél a szókolhatnám képviselő jelentkezik) a miniszter nevét s ekkor minden képviselőnek „eláll!” Ez fölkel és néhány másodperc múlva csöndes minden; a legnagyobb figyelemmel csügg a ház a miniszter ajkán és lesi a szót; a most betódultak az ajtónál állnak meg és onnan hallgatják a fontos beszédet. A gyorsírók nagyobb figyelemmel tekintenek papirosukra és Kónyi barátunk egészen oda húzta a revisor asztalát a miniszteri székhöz és fotografíroz; ő t. i. nem gyorsír, hanem leír minden mondott szótagot és ha valaki dadog, ott van kéziratában a dadogás is. Kónyi czeruzája kérelhetlen hűséggel teremti papírjára a beszédet úgy, a hogyan a világra született. A „tisztelt ház” asztala végén alkalmazott kis óra, (mely azonban „külön véleményen” szokott lenni az elnöki szék fölött levő nagy órával), minden öt percében hallhatóan ketyeg és erre mindig fölkel egy gyorsíró, ki be-

képviselő, kik semmi párthoz sem tartoznak és ezeket kérdőjellel láttam el; ezek az ugynevezett „vadak” és mondhatom, hogy számuk mindennap szaporodik, ami sajnos jele az egészségtelen pártviszonyoknak.

Érdekes lett volna mindenesetre külön megjelölni a konzervatívokat és a Lónyaystákat vagy ugynevezett vacsorapártiakat is. Hozzá is fogtam a munkához, de annak keresztülvitele sokkal nehezebb volt, mint eleinte hittem s így ezek osztályozásáról lemondtam.

De a tisztelt olvasó, ha figyelmesen nézi a tervrajzot, fog néhány képviselő nevével találkozni — kik nincsenek ott. És csakugyan nem kevesebb, mint 6 azon képviselők száma, kiknek nincs is helyük a képviselőházban. Ne átvitt értelemben tessék ezt érteni. Küldetik ugyanis a magyar korona egész területéből összesen 446 képviselő; most csak a gödöllői választó kerület van üresedésben; van tehát jelenleg a házban 445 képviselő, és egy miniszter,

hogy alkalmas helyhez jussanak. Minden hely ugyanis be van táblázva a háznagy hivatalban levő telek-könyvben az ülőhely illető számára és azt a tulajdonos akarata ellen senki sem foglalhatja el; de ülést lehet cserélni vagy ajándékozni, mint annak idejében Gorove István kapott egy szép ülőhelyet ajándékba.

Különbözők a felfogások a jó helyek fölött. Vannak akik azt mondják, hogy a Deák-Csengery-Pulszky pad a legjobb. Ami azokat illeti, kik a padban ülnek, ezen állítás helyes. Mások a miniszterek mögötti helyeket tartják jóknak és az ott ülő hivatalnokok panaszkodnak is eleget, hogy sokan háborgatják őket. Én azon véleményben vagyok, hogy a házban a legjobb hely az, melyet Zsedényi foglal el. Onnét áttekinthetni az egész termet. Nem is adja ő oda helyét senkinek, valamint általános a ragaszkodás az egyszer elfoglalt helyhez.

A mi képviselőházunk ülésterme tagadhatlanul nagyon jól és szépen van berendezve. A felülről

Konstantinápolyi hamálok (teherhordók.)

fejzte turnusát; de nem megy ki, mint kötelessége lenne, hogy lediktálja az általa fölvevett beszédreszt, melyet később a revisor átnéz, hanem szintén a hallgatók közé vegyül és ott marad.

A miniszter válasza nagy tapsot arat, vagy csak „tudomásul vétetik” a kormánypárton, vagy ellentmondással találkozik az oppositio részéről.

Most ráérünk körülnézni a képviselők között is, kik már meglehetősen számban vannak jelen és azon térkép segítségével, melyet a jelen szám közöl, megtudhatod nemcsak azt, melyik képviselő hol ül, hanem azt is, mely párthoz tartozik. A jobboldali képviselőket + -el jelöltem, a középpártiak jegye egy O, a balközépieké —, a függetlenségi pártbeliéke □, a negyvennyolcasoké □, (bár ezek is a függetlenségi párthoz tartoznak.) a nemzetiségieké ⊠, a horvátoké △ és végre a szászoké =. Ebből következik, hogy a horvátok és azon szászok, kik nem léptek ki a Deákpártból, két jeggyel vannak jelölve; de van még néhány

Wenckheim b., ki nem képviselő; ülőhely van pedig a miniszteri székekkel, az elnöki székekkel és a jegyzői ülőhelyekkel együtt csak 444 és így két képviselőnek nem is juthat hely, a legujabb érv 6 képviselők számának régen sürgetett megszorítása mellett. De még sincs elfoglalva minden hely. Az utolsó padokban ugyanis nem tetszik mindenkinek ülni és marad inkább sok képviselő kijelölt hely nélkül és portyázik, vagy jobban mondva potyázik másnak a helyén. Így nincs helye a deákpárti képviselők között Szlávy József és Kerkapoly Károly, a baloldalon Németh Albert, Doda Traján, Soós Gábor és Polit Mihály uraknak. Ezek hatan a háznak szőnyegfutói. Szlávy rendszeren a Deák-padban foglal helyet, hol, sajnos, már rég idő óta üres az első hely; Kerkapoly Pulszky Ágost mellett szokott ülni és Németh a mindig hiányzó Csernovics helyéről beszél. Nem is oly könnyű jó helyet kapni, és különösen a lelépő ministereknek van sokszor baja,

megvilágított nagy terem kellemes benyomással van, a karzatok tán sehol sem oly kényelmesek és alkalmasok mint nálunk; baj csak az, hogy a melléktermek nagyon csekély térfogatúak és számuk s hogy a felsőháznak nincs ugyanezen épületben ülésterme. Majd ha lesz pénzünk sok és gondunk kevés, építünk egy pompás parlament-házat valahova a Dunapartra.

A fűtés melegített levegővel elnyel sok anyagot, de aztán kitűnő is. Az egész házban terjed el a jótékony meleg; annál hiányosabb a ventiláció, melynek káros voltát különösen akkor érezni, ha a meggyújtott csillárok, melyek a termet szépen megvilágítják, a meleget fokozzák.

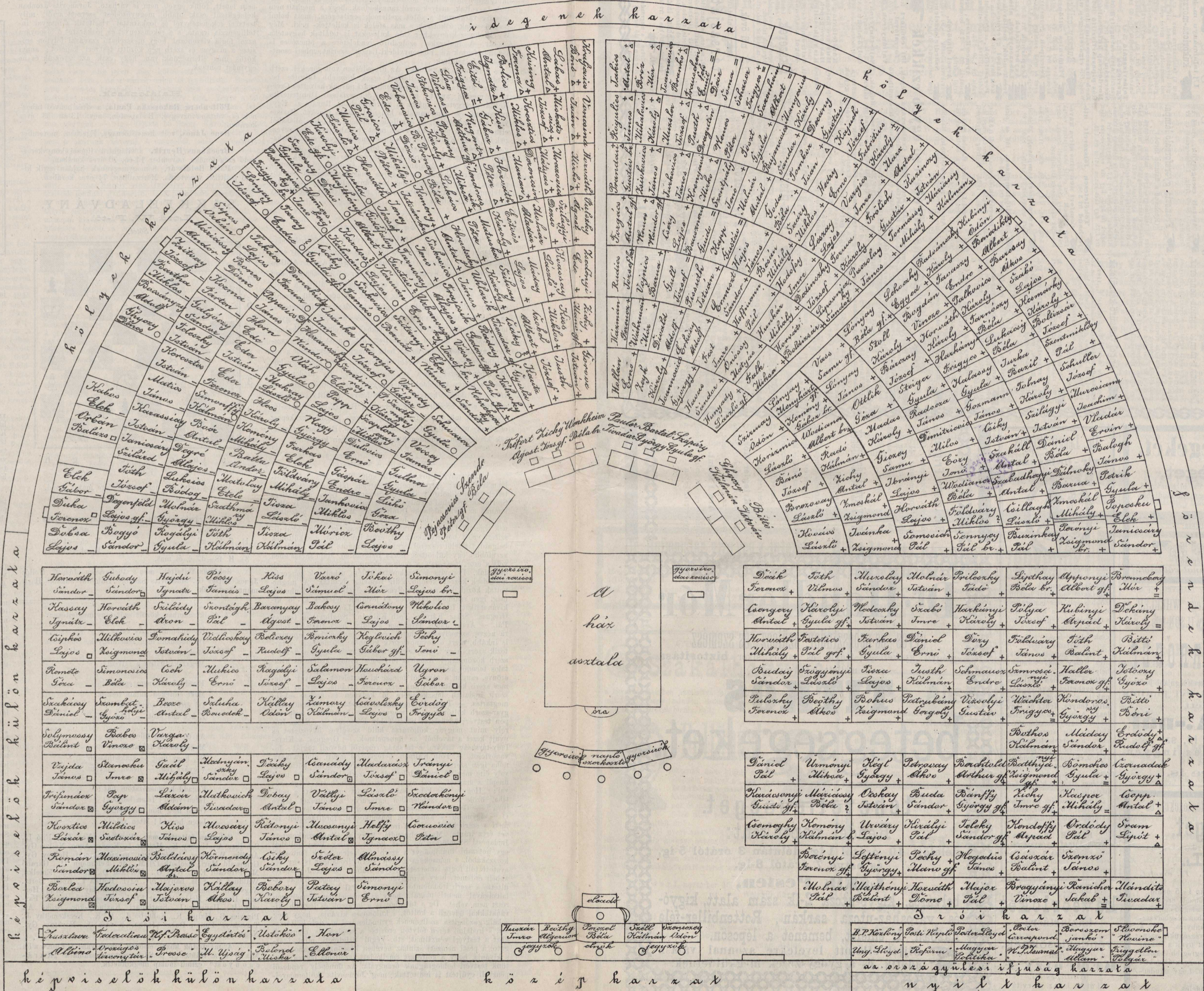
Képviselőházunknak ülésterme megfelel minden tekintetben hivatásának. Vajha a „házzól” magáról is ezt mondhattuk el hova előbb!

FUTTAKY GYULA.

A KÉPVISELOHAZ ULESTERMENEK TERVRAJZA.

Szerkesztette: FUTTAKY GYULA.

Honvith Sándor	Subody Sándor	Hajdu Ignác	Pöcsy Tamás	Kiss Lajos	Varró Simón	Tékai Mór	Simonfi Lajos br.
Kassay Ignác	Honvith Elek	Szilády Aron	Szontágh Pál	Bacsányi Ágost	Bakosy Ferenc	Ganatóny Lajos	Nikolics Sándor
Csikó Lajos	Miklósi Kázmé	Tornai István	Vilóshy István	Balogh Rudolf	Körményi Gyula	Keglevich Sándor	Pöchy János
Roncsó Géza	Simonovics László	Csák Ernő	Mukics Ernő	Károlyi Sándor	Salamon Lajos	Hauszner Ferenc	Ujron Sándor
Székely Péter	Székely György	Bece Antal	Székely István	Károlyi István	Károlyi István	Károlyi István	Erdődy György
Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István
Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István
Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István
Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István
Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István

hársasztala

Deák Ferenc	Tóth Vilmos	Murányi Sándor	Molnár István	Szilágyi István	Lipthay Béla br.	Alpari Albert	Bromberg Mór
Csengery Antal	Károlyi Gyula	Wadeczy István	Szabó Imre	Harkányi Károly	Pölya István	Kubinyi Alpari	Dékány Károly
Honvith Mihály	Pöstyöcs Pál	Farkas Gyula	Daniel Ernő	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István
Buday Sándor	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István
Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István
Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István
Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István
Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István
Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István
Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István	Székely István

Jegyek magyarázata: + deákpárti; ○ középpárti; — balközéppárti; □ függetlenségi párti; □ negyvennyolczas párti; ⊠ nemzetiségi párti; △ horvát; = szász képviselő.